

Варја Ђукић, Неверна Љуба из „Бановић Страхиње“, о ретким сусретима с театром и честим дружењем са собом

Жена изузетне појаве, глумица упечатљиве харизме и истанчаног осећаја за биће кроз које сценом ходи, партнер коме треба стати уз раме... све је то, Варја Ђукић, чију је Неверну Љубу у представи „Бановић Страхиња“ близу хиљаду људи на недавно одржаном Егзиту дугим аплаузом испратило из Новог Сада.

За „Глас“ говори о својим ретким сусретима са позориштем и честим дружењем са собом:

- Узбудљива представа настаје онда када постоји узбудљива глумачка интеракција коју потом са сцене лако упија и публика. Да би до тога уопште дошло, прво у глумцу мора да постоји осећај интензивног узбуђења, јер позориште, које је сусрет, то не може да буде, ако нема повишене тензије која се узбуђењем зове. Увек сам се трудила да интензиван доживљај у размени са партнерима увећам, али и да га, ако је негде скривен, пронађемо и заједно се „заразимо“. Мени је овога пута било тешко да играм „Бановић Страхињу“, представу коју смо стварали у време када је

фото: Б. Лучић

Глумац увек прижељкује нове сусрете на сцени. Зашто их Ви имате тако мало?

- Није их баш мало. Нису, додуше, бројни, али су интензивни, а нису јако чести зато што се у репертоару, који је у међувремену игран, нисам препознала, ни у садржају, ни по сензибилитету,

ћу представу, а ја се увек чувам за њу.

Какав би био репертоар у којем бисте волели да имате чешће сусрете са позориштем?

- Превише је позоришта без узбуђења, нема сусрета већ само жеље да се покаже. Другачије ће бити тек када се отворимо за утицаје са стране који доносе идеју о будућем позоришту. До тада ћемо се задовољавати ниским плафоном, а чему позориште које је само забава, које не детектује релевантне потребе и не види даље од овог тренутка?

Говорите о отварању, а нама се на унутрашњем плану „смеши“ затварање. Како ће будући односи између Србије и Црне Горе утицати на наше позориште?

- Уметници су највеће жртве затварања, али не видим да политика у том смислу ремети позориште. У овом тренутку важније је питање, када ће се

Глумац мора да пази на себе

Превише је позоришта без узбуђења. Још смо у муљу у којем је пуно драма и трагедија које не могу да се огласе

ово данашње изгледало миљама далеко, а сада је требало да играмо у времену које изгледа као решено и мирно. Међутим, представа и даље „ради“ и потврђује да смо ми још у неком муљу у којем је још пуно неоткривеног, пуно драма и трагедија које не могу да се огласе и изразе.

а глумац мора да пази на себе. И кад не игра, глумац мора да брине о свом занату, а то чини самодисциплином, јер само тако остаје у форми за неку могућу буду-

наше позориште, које је пре језичког него телесног израза, отворити на целој територији језика који сви разумемо.

С. МИЛЕТИЋ